

че народътъ, а не другъ, е господаръ въ нея, четой опрѣдѣля пжтищата на своитѣ сждбини.

Но гдѣ сж тия гаранции?

Клѣтвата на държавния глава и наредбата за отговорностъ на министритѣ — внесени въ конституцията като такива, въ дѣйствителностъ не прѣдставляватъ никаква сигурностъ. До колко първата иманѣкаква стойностъ, показватъ отбѣлѣзанитѣ въ историята на народитѣ държавни прѣврати, а у насъ — 1881. година, когато биде суспендирана конституцията. Значението пъкъ на втората се опрѣдѣля отъ обстоятелството, че административно-полицейскиятъ режимъ отъ 20 години насамъ е утвърдилъ у насъ едно фактическо самодържавие, и отъ готовността, да бжде прѣдадена отново властта въ ржцѣтѣ на осждени отъ държавенъ сждѣ министри. Не въ писаната конституция, а въ друго, слѣдователно, трѣбва да диримъ дѣйствителнитѣ гаранции за конституционно-правовъ редъ. Англия и до сега нѣма писана конституция, но това никакъ не прѣчи, щото политическиятъ нейнъ редъ да е несравнено по-солидно гарантиранъ, отколкото въ коя да е друга държава. Но за да постигне това, английскиятъ народъ трѣбваше да води съ кралската властъ упорита борба, която често пжти достигаше до размѣритѣ на сжщинска война и траи цѣли 5 вѣка, начинайки отъ 1215. г., когато биде изтръгната „Великата харта на свободата“, до 1714. г., когато се свалиха отъ прѣстола стюартитѣ и се покачи династията на хановеритѣ. Този бавенъ, 5-вѣковенъ, исторически процесъ, процесъ на кървави борби,